
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 13/4(136), 85-88

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

1. INTERPRETACJA § 35—54 REGULAMINU APLIKACJI ADWOKACKIEJ ORAZ KSZTAŁCENIA I EGZAMINU APLIKANTÓW ADWOKACKICH.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 6 lutego 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pytania Rady Adwokackiej w S. z dnia 1 lutego 1969 r. co do stosowania § 35 regulaminu aplikacji adwokackiej oraz kształcenia i egzaminu aplikantów adwokackich,

postanowiło

wyjaśnić, że przepisy § 32—54 regulaminu aplikacji adwokackiej oraz kształcenia i egzaminu aplikantów adwokackich, odnoszące się do egzaminu adwokackiego, mają zastosowanie do wszystkich osób przystępujących do tego egzaminu, a wobec tego także do tych osób, które z mocy art. 66 u.o.u.a. zwolnione zostały od wymagania odbycia aplikacji sądowej, złożenia egzaminu sędziowskiego i odbycia aplikacji adwokackiej.

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w S. zawiadomiła NRA pismem z dnia 1.II.1969 r., że wpłynęło do niej podanie notariusza J.J. zam. w P. o dopuszczenie go do egzaminu adwokackiego w S.

Wobec tego że J.J. mieszka w P. i że na terenie województwa p. pełnił funkcję kierownika PBN-u, powstała wątpliwość, czy do zgłaszającego się J.J. stosuje się § 35 regulaminu aplikacji adwokackiej. Rada Adwokacka w S. zwraca się więc do Prezydium NRA z prośbą o wyjaśnienie tej wątpliwości.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

Obowiązujący regulamin aplikacji adwokackiej oraz kształcenia i egzaminu aplikantów adwokackich zawiera specjalny dział (IV) zajmujący się instytucją egzaminu adwokackiego.

W dziale tym jest m.in. przepis (§ 35) stanowiący, że na wniosek właściwej rady adwokackiej Prezydium NRA może wyrazić zgodę na odbycie egzaminu adwokackiego przez aplikantów danej izby przed komisją egzaminacyjną innej rady adwokackiej.

W tekście tym mówi się o aplikantach. Powstaje więc pytanie, czy dyspozycje § 35 regulaminu mogą być stosowane tylko do aplikantów, czy też do wszystkich osób przystępujących do egzaminu adwokackiego.

Jak wiadomo, z mocy art. 66 u.o.u.a. do egzaminu adwokackiego mogą być dopuszczone, poza aplikantami:

- a) osoby, które po odbyciu aplikacji notarialnej, zakończonej przepisaniem egzaminem, pozostawały co najmniej przez 3 lata na stanowisku notariusza;

- b) osoby, które — po ukończeniu wyższych studiów prawniczych — przez okres 7 lat pracowały w charakterze radcy prawnego do dnia wejścia w życie ustawy o ustroju adwokatury;
- c) osoby, które po ukończeniu aplikacji sądowej złożyły egzamin sędziowski i przez okres 5 lat zajmowały stanowisko radcy prawnego.

Egzamin odbywa się w warunkach określonych w wymienionym już wyżej dziale IV regulaminu aplikacji adwokackiej — niezależnie od tego, czy osoby przystępujące do egzaminu są aplikantami adwokackimi, czy też osobami wymienionymi w art. 66 u.o.u.a.

Założeniem więc regulaminu jest, że stosuje się on — jeśli chodzi o przebieg egzaminu — do wszystkich osób, które stają przed komisją egzaminacyjną. To założenie daje podstawę do przyjęcia, że tekst § 35 cytowanego regulaminu nie może być tłumaczony jedynie przez oparcie się na wykładni werbalnej.

Należy zatem sięgnąć do wykładni logicznej i systematycznej, z systematyki zaś regulaminu wynika, że osoby wymienione w art. 66 u.o.u.a. zdają egzamin adwokacki w tych samych warunkach co aplikanci adwokaccy.

W dalszej konsekwencji należy przyjąć, że osoby te powinny przystępować do egzaminu adwokackiego przed komisjami egzaminacyjnymi powołanymi przez radę adwokackie właściwe (dla zdających) terytorialnie. Właściwość terytorialną zaś powinno się określać według ostatniego miejsca pracy osoby przystępującej do egzaminu.

Skoro więc w konkretnym wypadku ubiegający się o dopuszczenie go do egzaminu adwokackiego wykonywał funkcje notariusza na terenie Izby Adwokackiej w P., to tylko Rada Adwokacka w P. jest legitymowana do złożenia wniosku do Prezydium NRA o wyrażenie zgody na odbycie egzaminu adwokackiego przed komisją egzaminacyjną Rady Adwokackiej w S., jeżeli zachodzą przeszkody do składania egzaminu w P.

2. PROWADZENIE SPRAW CYWILNYCH CUDZOZIEMCÓW DEWIZOWYCH ZWOLNIONYCH OD KOSZTÓW SĄDOWYCH NALEŻY RÓWNIEŻ DO WYŁĄCZNEJ KOMPETENCJI ADWOKACKICH ZESPOŁÓW SPECJALISTYCZNYCH.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 13 lutego 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pytania Rady Adwokackiej w Krakowie z dnia 5 lutego 1969 r.,

postanowiło

wyjaśnić, że prowadzenie spraw cywilnych cudzoziemców dewizowych zwolnionych od kosztów sądowych należy również do wyłącznej kompetencji adwokackich zespołów specjalistycznych.

Uzasadnienie

W związku z zawisłą przed Sądem Wojewódzkim w Krakowie sprawą cywilną trzech cudzoziemców dewizowych zwolnionych od kosztów sądowych

Rada Adwokacka w Krakowie pismem z 5.II.1969 r. zwróciła się do NRA z pytaniem, czy ma wyznaczyć do prowadzenia tej sprawy z urzędu jednego z adwokatów w Krakowie, czy też przekazać sprawę najbliższemu Zespołowi Specjalistycznemu (w Katowicach).

Prezydium NRA postanowiło udzielić Radzie Adwokackiej w Krakowie odpowiedzi jak wyżej w sentencji, a to ze względów następujących.

W świetle § 5 rozp. o zespołach i przepisów regulaminu w sprawie organizacji i działania zespołów adwokackich specjalistycznych, zespoły te są wyłącznie właściwe do prowadzenia wszystkich cywilnych spraw cudzoziemców dewizowych.

Do wyłączenia — spośród wymienionych spraw — procesów prowadzonych z urzędu nie ma podstawy prawnej. Nie ma też do tego podstawy gospodarczej, bo skoro zespoły specjalistyczne mają zlecone sobie z reguły korzystne finansowo sprawy dewizowe, to byłoby rzecz niesłuszną zwolnienie ich od prowadzenia mniej dla nich korzystnych procesów z urzędu i przeniesienie ciężaru tych ostatnich spraw na zespoły niespecjalistyczne.

Oczywiście, przy prowadzeniu omawianych spraw toczących się poza ich siedzibą zespoły specjalistyczne korzystać mogą — w razie konieczności — z pomocy innych zespołów (niespecjalistycznych) na zasadach takich samych jak we wszystkich innych sprawach prowadzonych przez zespoły specjalistyczne.

3. ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI W SPRAWIE OPŁAT ZA CZYNNOŚCI ZESPOŁÓW ADWOKACKICH (DZ. U. Z 1967 R. NR 48, POZ. 241) NIE STOSUJE SIĘ DO WYNAGRODZENIA ADWOKATA PEŁNIĄCEGO FUNKCJE SYNDYKA MASY UPADŁOŚCI.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 27 lutego 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Rzeszowie z dnia 28 stycznia 1969 r. dotyczącego wynagrodzenia za czynności syndyka masy upadłości,

postanowiło

na podstawie art. 55 pkt 4 u.o.u.a. wyjaśnić, że rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności zespołów adwokackich (Dz. U. z 1967 r. Nr 48, poz. 241) nie stosuje się do wynagrodzenia adwokata pełniącego funkcje syndyka masy upadłości.

Uzasadnienie

Zgodnie z brzmieniem art. 90 prawa upadłościowego syndykiem może być nie tylko adwokat.

Doktryna od lat przyjmuje, że syndykiem może być każda osoba fizyczna zdolna do działań prawnych, nie pozostająca z upadłym w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa.

Syndykiem nie może być wierzyciel, upadły, jego spadkobierca oraz osoby z ustawy lub umowy powołane do zastępstwa upadłego.

Art. 122 prawa upadłościowego przyznaje syndykom prawo do wynagrodzenia, które na przedstawienie sędziego-komisarza oznacza sąd stosownie do poniesionych przez nich trudów. Wynagrodzenie to przyznaje sąd po złożeniu przez syndyka sprawozdania ostatecznego albo w miarę dokonywanych czynności (art. 122 § 2 prawa upadł.). Ustawodawca uregulował zatem zagadnienie wynagrodzenia syndyka w sposób wyraźny.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21.XII. 1967 r. w sprawie opłat za czynności zespołów adwokackich reguluje jedynie wysokość opłat za usługi prawne świadczone przez zespoły adwokackie. Wśród tych usług objętych wymienionym wyżej rozporządzeniem nie wskazano czynności związanych z pełnieniem funkcji syndyka masy upadłości.

W tych warunkach sięganie do omawianego rozporządzenia nie wydaje się możliwe. Nie istnieje też realna tego potrzeba, skoro — jak już powiedziano — prawo upadłościowe wyraźnie unormowało sprawę wynagrodzenia syndyka.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWACH ADWOKACKICH

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO z dnia 5 października 1968 r. (RAD 16/68)

Nieopłacenie przez adwokata — pomimo pobrania wynagrodzenia i kosztów — wniesionego pozwu, wskutek czego sprawa pozostawała bez biegu około roku, stanowi jaskrawe naruszenie obowiązków zawodowych i podrywa w sposób istotny zaufanie społeczeństwa do adwokatury.

Z uzasadnienia:

Adw. T.K. orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej został uznany za winnego tego, że:

1) jako pełnomocnik pozwanego J.B. w latach 1960—1963 w sprawie Sądu Powiatowego w X nie dopełnił obowiązku zawodowego ostatecznego uzgodnienia z klientem sprawy ewentualnego wniesienia środka

odwoławczego (pkt I aktu oskarżenia);

2) jako pełnomocnik J.B. w sprawie Sądu Powiatowego w X nie dopełnił obowiązku zawodowego wyjaśnienia kwestii zaskarżalności tego orzeczenia oraz niezgodnie z prawdą zapewnił zleceniodawcę, iż wniósł środek odwoławczy (pkt III aktu oskarżenia);

3) w sprawie Sądu Powiatowego w X, mimo przyjęcia zlecenia od J.B. oraz pobrania wynagrodzenia i kosztów, nie opłacił wniesionego pozwu, przez co sprawa pozostawała około roku bez biegu (pkt IV aktu oskarżenia);

4) jako pełnomocnik J.B. nie wniósł zażalenia na postanowienie Prokuratora Powiatowego, aczkolwiek za-